

WRAAK

Erotisch getinte detective.

WRAAK

ED MCKEY

© 2023 by Ed McKey

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met een gezapig gangetje stuurde ik mijn patrouillewagen door de slapende, lege straten van Silver Lake. Het was zeven uur in de ochtend en er liep geen hond, laat staan een mens, op straat.

Niet dat het vroege uur veel verschil maakte. Silver Lake, met een bevolking van pakweg tweeduizend zielen, was sowieso een slaperig, rustig stadje in het Noordwesten, waar nooit wat gebeurde dat het nationale nieuws haalde. De mensen waren aardig en vriendelijk tegen elkaar, en respecteerden de wet.

Op zaterdagavond werd er weleens een robbertje geknokt in één van de plaatselijke bars, soms moest je iemand een nachtje in de cel laten doorbrengen na overmatig drankgebruik, tot hij zijn roes uitgeslagen had en de plaatselijke jeugd rookte weleens een joint, maar verder mocht het geen naam hebben. Van echte criminaliteit was geen sprake. Als je als sheriff 's ochtends wakker werd, wist je van tevoren dat je een rustige dag tegemoet ging.

En daar precies knelde het schoentje de laatste tijd. Verbaasd constateerde ik dat ik nu al tien jaar sheriff was van dit godvergeten gat, terwijl het nooit mijn bedoeling geweest was om dit baantje aan te nemen, laat staan het er tien jaar in vol te houden. Ik was er gewoon ingerold.

Ooit was ik als veelbelovende jongeman afgestudeerd aan het college van Portland, waar ik tijdens mijn studietijd ook gewoond had. Portland is geen wereldstad, maar vergeleken met Silver Lake was het een metropool. Toen ik mijn master in economie had gehaald en terugkeerde naar mijn geboortestadje, waar mijn ouders inmiddels overleden waren, was het allerminst mijn bedoeling om daar te blijven rondhangen. Ik wilde het ouderlijk huis verkopen en terugkeren naar Portland om er een baan te zoeken, of misschien zelfs naar Seattle. Een goedbetaalde baan bij Boeing leek me wel wat.

Maar toen maakte ik de vergissing om aan te pappen met Kimberley Foster. Of opnieuw aan te pappen, want op de Highschool waren we al zo'n beetje met elkaar

opgetrokken. Kim was altijd al een stuk geweest en toen ik haar na vijf jaar terugzag, was ik meteen verloren. Ze was er zelfs nog mooier op geworden.

Haar verhouding met Stu Brubaker was net over en ze zocht een sterke schouder waarop ze kon uithuilen, en laat ik nu toevallig over zo'n sterke, bereidwillige schouder beschikken. Voor we het zelf goed en wel beseften, lagen we met elkaar in bed, en zonder dat het met zoveel woorden gezegd werd, hadden we verkering. Het minste wat je kon zeggen, was dat Kim goed was in bed. Ze maakte me telkens weer gek van verlangen naar haar, hoewel ik al snel besepte dat ze niet de vrouw van mijn leven was. Daarvoor waren we te ver uit elkaar gegroeid. Eigenlijk bestond onze hele relatie uit kibbelpartijtjes en irritaties, die telkens weer opgelost werden door de koffer in te duiken. We waren zo'n beetje lichamelijk verslaafd aan elkaar, waardoor onze verhouding eigenlijk langer duurde dan we allebei wilden.

En het was in die periode dat sheriff Walker de pijp aan Maarten gaf om het verkeer in de hemel te gaan regelen. De enige kandidaat voor het zo plots vrijgekomen baantje was Donald Burton. Als er geen tegenkandidaat kwam zou Donald automatisch verkozen worden, wat niet naar de zin was van burgemeester Schwartz, want Donald mocht dan een aardige vent zijn, hij straalde geen gezag uit en bestudeerde soms iets te graag de inhoud van een bierglas.

Ik zal toen zo'n twee maand met Kim geweest zijn, rentenierde een beetje van het geld dat mijn ouders me hadden nagelaten en probeerde uit te vinden wat ik nu eigenlijk van plan was. Zonder Kim zou ik al in Portland hebben gezeten en als ik zeker van haar geweest was vermoedelijk ook. Maar zoals de zaken er op dat moment voorstonden, wist ik zelf niet goed waar ik met mijn leven heen wilde. Ik stelde de verkoop van het huis dan ook steeds weer uit.

In die omstandigheden was het dat Norm Schwartz bij me aanbelde en me vroeg om me kandidaat te stellen voor het baantje van Walker. Ik was echter niet naar de universiteit gegaan om daarna plattelandssheriff te worden, maar Norm was een erg overtuigend man en maakte ongegeneerd misbruik van mijn zwakke punten, terwijl hij de voordelen van de job sterk benadrukte. En als ik zin had om op een bepaald

moment op te stappen, dan moest ik dat vooral doen, beweerde hij. Maar nu mocht ik de bevolking van Silver Lake niet aandoen dat Don Burton de straten onveilig maakte. Drankmisbruik was zowat het ergste vergrijp in de stad en hoe kon Don daartegen optreden als hij zichzelf regelmatig lazarus dronk? Nee, ik was precies wat hij zocht: de geschikte leeftijd, gezag uitstralend, sterk, intelligent. Ik herkende vleierij als ik ze hoorde, maar toch bleek ik er niet ongevoelig voor. En ik kon niet eeuwig blijven teren op het geld van mijn ouders. Zoals Norm zelf zei: als ik het voor bekeken hield, zou ik gewoon kunnen opstappen. Ondertussen zou er dan wel ergens een oplossing opduiken, dat waren zorgen voor morgen.

En ik gaf toe. Ik stelde me kandidaat en werd met een overweldigende meerderheid gekozen, wat mijn ego zeer ten goede kwam, maar me wel een onderhuidse wrok van de zijde van Don Burton opleverde.

En zo werd ik, Tim Henderson, net vijftientig, de jonge sheriff van Silver Lake. Rijk zou ik van dit baantje niet worden, maar de vergoeding was redelijk en ik hoefde me financieel sowieso geen zorgen te maken na de erfenis van mijn ouders. Ik kon meer dan behoorlijk leven en, als het erop aan kwam, een gezin onderhouden.

Na een tijd hielden Kim en ik het dan toch voor bekeken en ze trouwde al heel snel met Jake Dunning, die misschien niet mijn niveau in bed haalde – zoals Kim me in een onbewaakt ogenblik toevertrouwde – maar beslist een goede echtgenoot en vader zou zijn. Ondertussen zat ik al geruime tijd in mijn baantje en begon ik er zo langzamerhand in vast te roesten. Hoewel het me toch beviel. Iedereen respecteerde me en in het begin vond ik het zelfs afwisselend. Het eiste bovendien niet veel van me en een mens is nu eenmaal geneigd om de gemakkelijkste oplossing te kiezen. Bovendien kon ik me uitleven in wat je mijn hobby zou kunnen noemen, of mijn zwakste punt, het was maar hoe je het bekeek: ik ben een rokkenjager. Of ik had de ware nog niet gevonden, ook dat was voor discussie vatbaar. Hoe dan ook hield ik ervan om vrouwen te versieren, waarbij ik er wel over waakte dat ik niet met de echtgenoten in aanvaring kwam, want dat kon ik in mijn beroep niet maken. En ach, niemand gaf erom als ik een poosje aanpakte met een jongedame die vrij was,

ook al was ze vaak een stuk jonger dan ik, en als ik een verhouding begon met een getrouwde vrouw, zorgde ik er wel voor dat ik het niet aanlegde met een neurotisch type. Op deze manier zou ik wel een poosje kunnen doorgaan.

Al met al leidde ik dus een vrij bevredigend leven, met weinig omhanden en bereidwillige vrouwen bij de vleet, want ook buiten Silver Lake was er nog leven. Maar de laatste tijd begon er steeds vaker een onrustig gevoel aan me te knagen. Het hobbygedeelte beviel me nog altijd uitstekend, hoewel zelfs op dat gebied de twijfel af en toe de kop begon op te steken. Ik probeerde er nog altijd achter te komen of een mens nu ja dan nee gemaakt was voor monogamie, en steeds vaker helde het antwoord over naar de positieve kant, op voorwaarde dat je de vrouw van je leven ontmoette.

Maar het was vooral het beroepsmatige gedeelte van mijn leven dat ik in twijfel begon te trekken. Niet dat ik nog de behoefte had om de econoom uit te gaan hangen, want dan zou ik op zijn minst een grondige herscholing kunnen gebruiken. En dat hoefde niet meer zo nodig. Maar deze vorm van politiewerk? Nee, dat zag ik steeds vaker niet meer zitten. Routine was de laatste tijd verveling aan het worden. Of leed ik gewoon onder het feit dat ik in een periode tussen twee vrouwen in zat? Twee weken terug was er een einde gekomen aan mijn zoveelste verhouding, met Megan McAllistair deze keer. Megan was al evenmin de ware gebleken. Toch had ik haar erg graag gemogen, tot ze meer en meer over een huwelijk begon te zaniken. En dat zag ik dus nog steeds niet zitten en zeker niet met haar. Exit Megan dus, maar toch wel met een beetje hartenpijn.

Ik was weer vrijgezel. En jachtwild, want ik mocht er best nog wezen, al zeg ik het zelf. Het nieuwtje dat het uit was tussen Megan en mij deed al snel de ronde en er waren al een aantal dames geweest die hun interesse hadden getoond. Misschien dat ik één dezer dagen wel op de avances van één van hen inging. Of van twee misschien.

Goed, dat soort gedachten gingen dus door me heen toen ik die ochtend om zeven uur door het slapende stadje reed, op weg naar mijn eerste vaste stek van de dag:

Margot's Diner. Ook dat was een dagelijkse routine, maar wel eentje waar ik me aan hield en waar ik nooit genoeg van kreeg. Ik stond bewust altijd een uurtje vroeger op om rustig mijn krant te gaan lezen en een paar bekers koffie te drinken bij Margot's. Zij was overigens al jaren terug uit Silver Lake vertrokken en had de zaak overgelaten aan Nancy Jones. Nancy had het echter niet nodig gevonden om de naam van de zaak te veranderen.

Het fijne van Margot's was dat er op dat vroege uur nauwelijks andere klanten aanwezig waren, alleen af en toe eens een verdwaalde trucker. Meestal was ik er alleen en kon ik rustig zitten suffen tot mijn dienst om acht uur begon. Nancy kende mijn gewoonten en liet me met rust als ze merkte dat ik met het verkeerde been uit bed gestapt was. Ze wist ook dat ik niet aanspreekbaar was, zolang ik mijn krant niet uit had. En dat ik zo vroeg in de ochtend geen muziek wilde horen, zelfs niet mijn favoriete zangers of groepen.

Margot's lag even buiten het stadje, aan de provinciale weg nummer 78, die verder naar Burns leidde. Overdag kon je er een stevige, malse steak krijgen, zoals nergens anders in de wijde omgeving, en 's morgens waren vooral Nancy's donuts niet te versmaden. Of haar koffie, net sterk genoeg om een mens op de been te krijgen zonder hem van zijn sokken te schieten.

- Hi, Tim! Begroette Nancy me met een brede glimlach.

Dat deed ze elke dag weer. Soms vroeg ik me af, of het niet op haar zenuwen werkte om iedere dag opnieuw, op dat vroege uur, als ze nog maar pas open deed, altijd datzelfde gezicht te zien, nu al pakweg vier jaar. Als dat zo was, wist ze het in ieder geval uitstekend te verbergen. Terwijl ik nog druk aan het proberen was om mijn gezicht zodanig te reorganiseren dat dat het in een minder slaperige plooi viel, waar ik na twee koffies redelijk in slaagde, was zij al de vleesgeworden vrolijkheid. Ik verdacht haar er dan ook van dadelijk een brede smile op te zetten als haar wekker afliep.